

De Limousinkoe heeft vanaf hier definitief afgedaan. Hier zijn het terug de kleurrijke koeien wit-zwart en wit-bruin. Links boven een schaduwpelgrim.

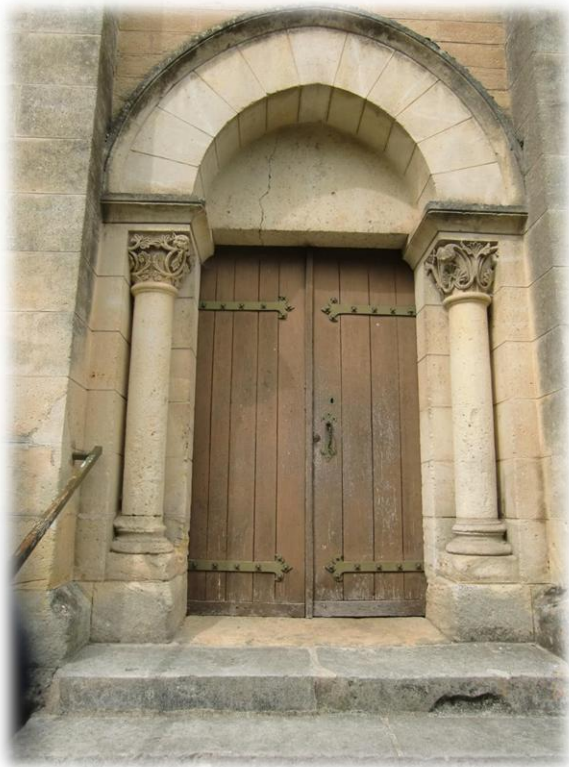

Het zijn boerenfeesten in Thiviers, het dorp waar ik vandaag eindig. Ik ontmoet er in het dorp Michel en Pierre-Marie. Ze stoppen hier hun pelgrimstocht. Beiden zijn vertrokken in Bénévent-l'Abbaye waar ze woonachtig zijn. Ze wonen vlak langs de pelgrimsweg en ik moet blijkbaar hun woning voorbijgekomen zijn. Het is de eerste keer dat ze een stukje van de camino doen en het smaakt blijkbaar naar meer want volgend jaar doen ze het vervolg.

Ik overnacht in de gîte op de camping. Ik ben er de enige pelgrim. Remi is nog een dorp verder gegaan en zal ik niet meer terugzien op deze tocht.

Thiviers was in 18e-19e eeuw bekend om zijn email-fabrieken. Vooral het blauwe email van Thiviers was beroemd. Thiviers ligt op de Romeinse weg van Vésone naar Limoges. Het was dan ook een belangrijke stad en in de 11e eeuw al was Thiviers een van de 32 ommuurde steden van de Périgord.

Maandag 15 september 2014

- Van : Thiviers
- Naar : Sorges
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

Ik bevind me nu in het departement Haute-Vienne, genoemd naar de gelijknamige rivier de Vienne. De Vienne is de belangrijkste zijrivier van de Loire en heeft een lengte van 372 km.

Hier loopt de foie gras voor de feestdagen van het eindejaar rond. De streek hier is vooral gekend voor zijn porselein maar ook voor zijn Foie gras. Letterlijk vertaald is het vette lever.

Jaarlijks wordt in Frankrijk 18.000 ton foie gras geproduceerd. In Nederland en een aantal andere landen mogen ganzen gewoon worden gehouden en geteeld, maar is het dwangmatig voeren van ganzen en eenden verboden.

Ik logeer in de prachtige gîte van Sorges. Als ik in de gîte kom word ik door de uitbaatsters meteen begroet met “bonjour Ludwig”. Daarmee weet ik ook meteen dat Remi hier gisteren overnacht heeft. Remi heeft gisteren dan ook een tocht afgelegd van meer dan 40 km.

Vóór de gîte stond er vroeger een spar en om de een of andere reden hebben ze die moeten afzagen. Van het stronkje heeft men een schelp gemaakt. Je moet er maar opkomen. In de kerk van Sorges is het wijwatervat versierd met een schelp.

Het boomstronkje (schelp) juist voor de bank.

Hoezo, wegwerppaletten! Voor de gîte ligt er een zwerfhond zijn middagdutje te doen. Niemand weet van wie de hond is maar hij is niet meer weg te slaan bij de gîte. Hij verblijft er al de gehele zomer. Hij heeft al vlug ondervonden dat pelgrims vriendelijke mensen zijn die hem af en toe ook wat lekkers toestoppen. Op 15 oktober sluit echter de gîte. Niemand weet wat er dan met de hond, die een typische hondennaam heeft (pèlerin) gaat gebeuren.

Stephane, de mannelijke helft van het Brussels echtpaar logeert ook in de gîte. Ook hij heeft er vandaag 40 km opzitten. Links is de Française Dominique en naast haar zit de Engelse Marie.

Dinsdag 16 september 2014

- Van : Sorges
- Naar : Perigueux
- Afstand : 23 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 6 uur

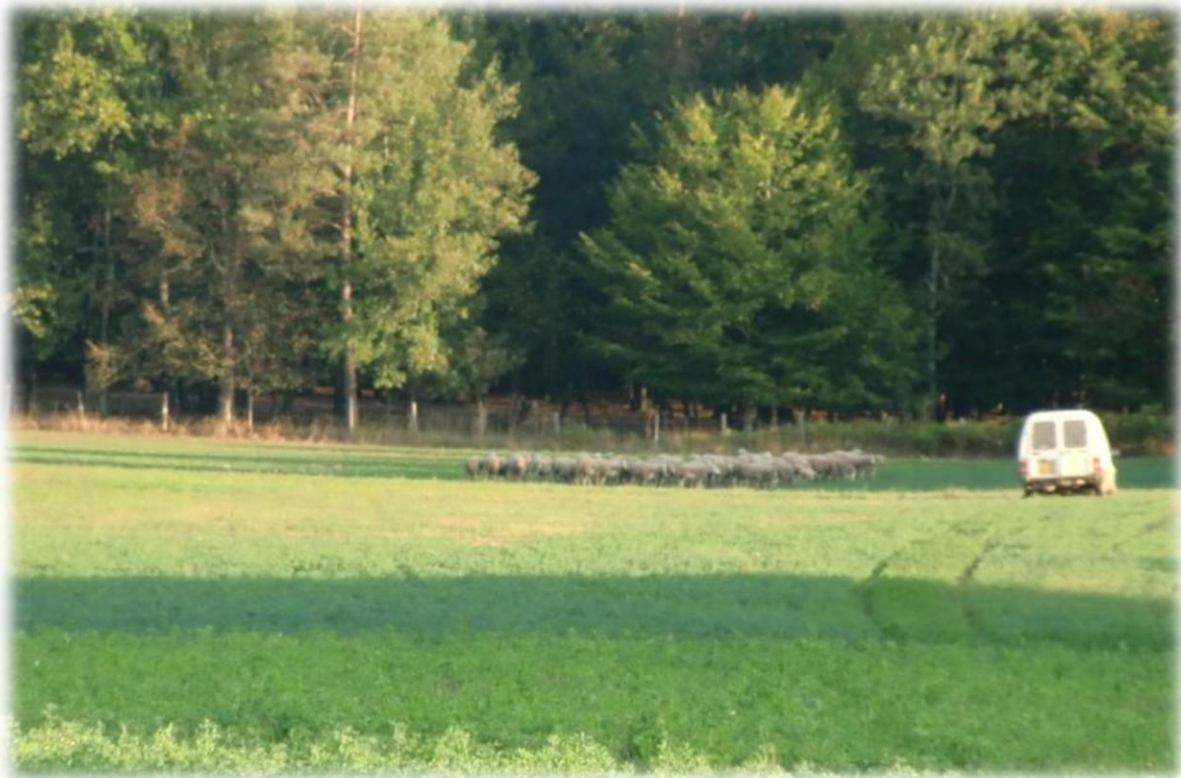
Dominique en Marie zijn twee vrijwilligsters die de gîte in Sorges uitbaten voor 15 dagen. Het is vandaag hun laatste dag. Beiden hebben enkele jaren geleden de camino gelopen en zijn elkaar voor het eerst tegengekomen in de gîte in Sorges. Ze hebben toen samen de camino verdergezet. Hierdoor was een stevige band ontstaan die ze wilden behouden. Vandaar dat ze jaarlijks gedurende 15 dagen als vrijwilliger de gîte in Sorges open houden. Marie, die in centraal Engeland woont komt daarvoor ieder jaar naar Frankrijk. Dominique zelf woont in Limoges. Al lachend voegt ze er altijd aan toe dat dit twee dagen stappen is of 1 uur met de auto.

Een Duitse pelgrim met de fiets houdt even halt bij mij. Hij komt uit Zuid Duitsland en doet gemiddeld een drietal trajecten die de voetgangers per dag doen. Hij houdt halt bij elke pelgrim die hij ziet.

Ik kom in open veld en zie een kudde schapen dicht gepakt bij elkaar zitten. Aanvankelijk denk ik dat er wel een omheining rond de kudde is geplaatst tot plots de herder met zijn auto van achter mij het veld oprijdt. De gehele kudde zet zich meteen in beweging en volgt de auto. De kudde wordt niet ondersteund of bewaakt door honden.

Klimop heeft hier het venster al geheel ingepalmd. Nu nog de voordeur en dan is er van de voorgevel niet veel meer te zien. Is eigenlijk wel gemakkelijk, moet je niet meer schilderen.

Ik kom in een bos waar tientallen grote tenten opgesteld staan. Ik zie echter geen sanitaire voorzieningen of personen. Vermoedelijk zijn het tenten die permanent blijven staan voor jeugdbewegingen.

Vandaag mijn laatste stapdag. Ik heb geen enkele keer mijn regenkledij moeten aantrekken. Het was alle dagen zonnig weer met weinig wind. Op sommige ochtenden was het wat mistig wat enkele idyllische foto's heeft opgeleverd.

Ik bevind me nu op 15 stapdagen van de Frans-Spaanse grens en op 2 dagen van het stadje Bergerac, het stadje waar ik al lang naar uitkijk. Volgend jaar in april zet ik de tocht verder.

232 km heb ik afgelegd tijdens deze tocht van 9 stapdagen of een gemiddelde van 26 km per dag. Daarmee komt de teller van “Op weg naar Compostela” te staan op 2.444 km.

De rivier Isle deelt de stad in twee. De Isle ontspringt ten noorden van Thiviers en mondt uit in Fronsac in de Dordogne. De Isle is 235 km lang en dat er vis op zit is wel duidelijk.

Als men dit pand binnen gaat, gaat de vloer meteen schuin omhoog. Het is dan ook niet eenvoudig om de toegang af te sluiten met een deur. Maar een vakman heeft er toch iets op gevonden.

De Tour Mataguerre is gebouwd op een rots en dateert van de 13de eeuw. Het is tevens het enige overblijfsel van de stadsmuur uit die tijd. In de toren is een museum met oude wapens.

Ik overnacht in de grote gîte van Perigueux. In de oude stad is het gezellig winkelen al is de kathedraal de grootste blikvanger van de stad. De bouw van de kathedraal werd voltooid in 1173.

Terwijl Stephane nog in de oude stad zit, bereid ik het avondmaal. Terwijl ik hiermee bezig ben wordt er aangebeld. Ik dacht meteen dat het Stephane was die zijn sleutel had vergeten maar het bleek een wel erg jonge pelgrim te zijn.

De jonge pelgrim is Daan uit het Nederlandse Alkmaar. Daan ik 18 jaar oud en is pas afgestudeerd. Hij is ongeveer 2 maand geleden, geheel alleen, vertrokken in Namur.

Hij is onderweg naar Santiago de Compostela maar daar houdt het voor hem niet op. Hij is immers zinnens om te overwinteren in Spanje. Hij gaat dus de volledige winter Spanje doortrekken. Alles wordt te voet gedaan en elke dag zal hij een slaappleats zoeken. Een concreet traject heeft hij niet maar hij denkt de kustlijnen te zullen volgen. Tegen 1 mei dient hij terug in Nederland te zijn als hij zijn studies wilt verder zetten. Deze winter zal hij beslissen of hij al dan niet verder zal gaan studeren aan de universiteit. Indien hij niet verder gaat studeren trekt hij nog een jaar langer de wijde wereld in. Ik heb hem wel de raad gegeven om zover mogelijk weg te blijven van de Atlantische Oceaan omdat van daaruit de meeste regen komt en dat hij zich zo dicht mogelijk bij de Middellandse Zee moet ophouden, daar is de meeste zon. Tegen de lente kan hij dan terug Frankrijk intrekken indien hij in mei in Nederland dient te zijn. Ik heb hem beloofd dat ik hem via mail zal helpen om hem routes te laten lopen via GR-paden indien hij hierom vraagt.

Andere reisverslagen van deze pelgrim kun je terugvinden op www.berglucht.be en vervolgens de link "GR50+" aanklikken.

Ludwig D'Haese : benaltijdweg@gmail.com

Tekst en foto's : Ludwig D'Haese